

*Vesna
Radusinović*

PREŽIVETI
SMRT

■ Laguna ■

Copyright © 2024, Vesna Radusinović
Copyright © 2024 ovog izdanja, LAGUNA

*Mojoj majci,
Maretu i Vedranu*

„VAJOLET, DODAJ BRE OVDE JOŠ NEŠTO ZELENİŠA, UOPŠTE mi nije jasno kako to praviš paelju a očito nisi čitala ni onog vašeg Lorku! Kakva je to paelja bez zelene boje... Pa mislim, stvarno!... A i znaš li koliko provedem vremena sa tobom i ovim Ci Mingom i Džulijanom u kuhinji?

Jedino još da pripašem kecelju i da kuvam barabar s vama, al' to sam se vala zaklela u crkvi da neću i da me kuhinja više neće videti.

Šta me gledaš kô da pričam španski, a ne srpski pa me kao ne razumeš? Nego, odoh ja sad a vi kuvajte šta 'ocete, samo da još kažem da je ova večera jako bitna i da me slučajno ne obrukate, inače ćete svi dobiti otkaz!

I ovom Kinezu reci da ne stavlja onaj... kako se ono zove, ono kao garnitura za baštu... e, da... da... da ne stavlja opet bambus, a ni šitakle pečurke da se potruju ljudi ne daj bože. Ma gde li je onaj moj muž, gromovi ga tražili pa ga našli dabogda, kad god je nešto važno on nađe baš tada da se promenadiše i abronira po Terazijama...

Okrenuću ja list, ne zvala se Nada, neće me više ni on ni Stefan vrteti kô budalu neku, nit sam domaćica nit spremačica, a i dojadilo mi sve...“

„OOOO, PA VESELE MI SE OČI ŠTO TE VIDE... ZDRAVO, mužiću, zdravo živoooo, domaćine, je l' spomenik na Trgu na istom mestu gde je bio i juče i znaš li ti uopšte koliko je sati?

Imaš li predstavu o tome koliko se ovde zlopatim sa poslugom koja me ne razume, slabo ti oni stoje sa jezici-
ma, baš nikako...

Ma šta odmahuješ tom glavom, Marko, je l' to neki novi tik imaš il' te šinula promaja?! Šta je da je – neka je, nego da znaš, odlučila sam: Stefan mora da se ženi i tačka!

Dosta više momkovanja i posao, posao, samo posao, kao da će negde da mu pobegne posao. Čuješ li me, Mar-
ko, bre? Kud ćeš sad gore? Nema tamo nikoga!..."

„Aman bre, Nado, umoran sam, idem da se istuširam i presvučem, eto gde ću.“

„Bežiš, bežiš, čim ti se ne dopadne tema ti samo pobeg-
neš, a mene ostaviš ovde da se borim kako znam i umem. E pa neće da može! Jok!

Nego, ti ćeš lepo kad odu gosti koliko večeras da mu kažeš: Stefane sine, došlo vreme da se ženiš, ženi se!

To su ipak muška posla, tako priča muškarac sa muškarcem i otac sa sinom. Ajde boga ti, pa svo mu se društvo poženilo, decu ljuljaju, sve ove moje frendice snajama kupuju te ovo te ono, a ja kô da sam neka šugava, ne smem bre od sramote iz kuće da izađem.

Šta mi on tu glumi, nekog Džemsona Dina, je l'?"

„Ama šta ti je, ženo, oženiće se on, polako. Očito da još nije naleteo na pravu i da se nije zaljubio toliko da to poželi.“

„A je l'? Izvini molim te što to nisam uzela u obzir i što se toga nisam setila, al' zato se odlično sećam na koga se vodi sve što imamo i rešila sam ne bude li hteo da se oženi da ga lično razbaštinim... Sve ću mu uzeti, nemam ja više vremena da čekam da mi se sinković smišlja i razmišlja.“

Dosta sam ja čekala. Najbolje mi godine prodoše u čekanju. Nemoj sada ovo, pa sačekaj ono, pa projektujemo zajedno, pa mlad je i nije za obaveze... Ti si za sve kriv, Marko, ti si od njega napravio šonju, samo još suknjicu što nije obukao... Da je bar neka švalerčina, ja bih pucala iz pištolja i pevala. Ovako nas žalim, svi smo za žaljenje. Sina jedinca nismo u stanju da oženimo. Pa treba nas pobiti bre. Ili da se samoubijemo... svo troje, kolektivno.

Niko ne zna šta ga čeka, danas, sutra, mi smo stari i onemoćali, Marko, ja se jedva vučem kroz ovu kućerinu, a i ti si se ofucao kao neki papudžijski mačak, ma strašno... Prolete život i kao da nas nije ni bilo... Eto videćeš... videćeš jesam li bila u pravu...“

„A bre, Nado, ne dram, šta ćemo to pa videti, ostavi dečka na miru, neka se ženi kad hoće i ako hoće, šta bi ti sada od njega... Možda da mu ugovorimo neki brak, a?“

„Nego kako nego da ugovorimo. Neće valjda da se oženi nekom tikvom bez korena i da nam u kuću dovede neku famfulju bez pedigrea. Ima da mu nađemo mladu spram njega i da ga dovedemo pred svršen čin. Pa kom opanci, kom obojci...“

Eto, pogledaj nas, šta nam je pa falilo? Išla tebi ta arhitektura, nije da nije, al' pitala bih te ja šta bi mi imali danas da ti moj tata nije uleteo sa lovom. Dobro, uletela sam i ja sa lovačkom puškom kod njega u kabinet i rekla da sam peti mesec trudnoće... Al' stvarno, šta nam je pa falilo?“

„Ništa, mila, ništa, 'ajde, spremi se za te goste, dolaze ljudi za pola sata a ne znam ni ko su. Mogli smo negde da ih izvedemo i tebi bi možda prijao neki restoran, za promenu.“

„Je l'? Pa da jedemo kupus salatu koju muljaju prljavim rukama, da ne znamo gde je kupljeno meso ili riba, da jedemo hranu koja nije organska, pa jesi li ti normalan, vidiš li da je čak i krompir kancerogen, jer ga prskaju tri puta, čitala sam to negde.“

Vidim, sve ćete mi reći hvala i sin i ti što imamo i kineske i španske i italijanske kuvare, a ja sam ih našla... ko drugi?!

O svemu ja mislim, ali, Marko, ne mogu više, dovde se moglo, dalje se ne može, rekla sam šta sam imala i kraj.

Ženidba!

Nemoj da si se slučajno nešto za večerom izlanuo, nisam pozvala nju, pozvala samo njene roditelje, oni su kraljevi petrola.“

„Čega, koga? Čiju majku? Ti si već nekog napikirala? Nado, pa da li si ti pri sebi? Pa Stefan će da se iznervira, nije ovo srednji vek da se brakovi ugovaraju, jaooooooooooooo...“

Šta me snađe noćas i doveka, pa ženo luda, došla ti glave filipinska posluga i jaja bez holesterola! Pozvala si majku i oca neke devojke koja i ne sluti zašto si ih pozvala... Pa teško nama ako Stefan shvati šta si uradila...“

„Ma mnogo mi je on mudar pa će da shvati, 'ajde bre ćuti tu. Nego gledaj to sa praktične strane. Mi smo jedna imperija, je l' tako, jeste! Nama treba i snaja iz imperije. A oni to jesu, doduše malo su novokomponovani i prazilukovići su malo, al' šta sad... Pravi se ti lud, samo jedi, trepći, smešak na lice i ne beri brigu, držim ja sve pod kontrolom.

Inače, upoznala sam je u salonu lepote koji se zove *Fortuna* pa sad reci da to nije prst sudbine, ama čista karma bre. Zove se Vera.“

„Ta devojka?“

„Ama jok, majka joj je Vera, mala se zove Lana i prava je lepotica, pokazala mi njena majka sliku i slike njene sestre Lidije koja je udata za nekog fudbalera.

Jaooo... evo samo što nisu stigli, sve ćeš da ih upoznaš, ništa ne brini.“

„Sve? Nisi valjda...?“

„Ama nisam bre, zvala sam samo njih dvoje, devojke nisam, za njih moram posebno da se priprelim jer mi je Lula za feng šui još u Zanzibaru, teta i reiki majstorka otišla kod svojih u Blace, a ja hoću da Lana odmah oseti dobru energiju ovde, da ovde prosto pripada, da poželi zauvek da ostane, razumeš?!“

„JAO, EVO GA MOJ SIN, LJUBI GA MAJKA... PA KAKO TO, Stefane sine, hodaš sa košuljom dopola upasanom u pantalone? 'Očeš li bubrege da uništiš, ništa se ne čuvaš, a i majku sekiraš... Znaš li da je tvoj deda imao velike probleme sa bubrežima, a uvek je tako landarala košulja oko njega, evo kao da ga gledam sada, nazdravlje tebi, sine.

Idi, sredi se, osveži se, pa da popijemo nešto pred večeru, pozvala sam mnogo fine ljude u goste, samo što nisu stigli.“

„Mama, bre, kakvi gosti, pa imaš li milosti, radio sam ceo dan, skupila se ova tri nova projekta, ne mogu bre da gledam, samo mi je svečana večera falila. Došla danas žena od onog glumca što im radim kuću i traži mi bazen sa podnim grejanjem. Je l' veruješ, mrtva ladna odvali to i kaže ako mi to ne uradimo naći će se ko hoće. Čale, molim te preuzmi je, ono je čudovište, glupa je kô tocilo i bila je negde i videla podno grejanje u gajbi i sad je u tripu da se tako radi i bazen... Mozak mi je otvorila i rekao sam joj

da ćeš to ti s njom da rešiš. Koja ludača! Da ne poveruješ. Pa traži da uprojektujem stubove, kaže nebitno dorski ili jonski, ali da ipak proverim koji su stariji... Ma žena je za ludaru...“

„E pa, sine, kažem ja, zato kad se ženiš moraš četvore oči da otvoriš i da dobro sve isproveravaš, da joj upoznaš i pradede i prababe ako je moguće, a ne kao vi danas što radite, nekako to sve na brzaka, uzmete se brzo a kajete natenane...“

Ovi naši gosti što dolaze, sine, mnogo su fin svet. Gospođa Vera i njen muž Sveta, oni su, znaš, nezvanični kraljevi i distributeri petrola. Zli jezici kažu da su počeli devedesetih s prodajom benzina u plastičnim flašama na haubama oko Autokomande, al' mogu da im pljunu pod prozor bogme, nema šta nemaju. A kakvo samo zlato od ćerki imaju... Starija je Lidiya, udata je, ima preslatku decu, ona je Svetina ćerka iz prvog braka, ali ju je Vera odgajila i prihvatila kao svoju, majka joj je umrla na porođaju. A ta Lana, njihov mlađa ćerka, ona je pravi biser. U školjci.

Moraš je upoznati, kao šećer je, pravi anđelčić. Ali ne samo što je lepa, nego je vaspitana, pristojna, pametna, skromna... Eto kad meni nestaju reči da je opišem.“

„A kakve veze imam ja sa tim Svetom, Verom i njihovim ćerkama, mama? Je l' bi mi samo to kratko objasnila, čisto da budem u toku.“

„E pa nemaš još, sine, ali ćeš imati, daće bog. Vidi, ja tebe nisam htela da stavljam u nelagodan položaj da i tu devojkju pozovem večeras, ali kad ti tvoja majka kaže, od nje nećeš bolju naći. A tata i ja smo razgovarali danima i nedeljama, ma i mesecima već, je l' tako, Marko, ostavi više taj čivas, to ti je treća čaša... I mi smo se dogovorili da se ti oženiš, sine, jer ovako dalje ne ide.“

„Je l' ovo neka skrivena kamera, šta je ovo? Vi ste se dogovorili da se ja oženim?! I ja sada treba da radim – šta?“

„Samo da kažeš da, da... da.“

„Mama, stvarno, uz dužno poštovanje, nešto gluplje skoro nisam čuo. Zoveš nepoznate ljude, ženiš me nepoznatom devojkom, sve se dešava kao u nekom jeftinom filmu, ovo nije ni Mir-Jam mogla da smisli. Hajde reci da se šališ, da je sve ovo loša šala.“

„Nisam. Uopšte se nisam šalila niti imam nameru da se povlačim pred tvojim argumentima jer ih ti i nemaš.“

Nisam ti se do sada mešala u život, što se i vidi. Imaš trideset pet godina i momkuješ kao da ti je dvadeset. E to tako više neće moći!

Ama čuje li iko zvono u ovoj kući osim meneeeeeeeee! Otvorite ta vrata! Da malo popravim karmin i kosu, eva ljudi dolaze, šta ste se obojica ukipili tu kô saksije?“

„Izvol'te, izvol'te, aaa, pa divne su ove žute orhideje, to mi je omiljeno cveće, kao da ste znali, hvala. Izvolite u salon, ovuda, samo izvolite. Gospodine Sveto, gospođo Vera, da vas upoznam, ovo je moj muž Marko, a ovo moj sin Stefan. Izvolite na pročelje gos'n Sveto, ja sam vam od stare garde, takav je kod nas red i običaj, zna se gde je čije mesto svuda, pa i za stolom... Stefane, sine, ti sedi ovde.“

„Moje poštovanje i iskreno izvinjenje gostima, ali sam upravo primio poziv iz firme i moraću odmah da odem tamo. Radimo nešto u Dubaiju, a kolege ne mogu da se uključe na Skajp bez moje pomoći... Žao mi je, ali biće dana, zadovoljstvo mi je što sam vas upoznao“, reče Stefan i kao metak izlete iz kuće.

STEFAN NIJE VEROVAO U MAGIJU, U BAPSKE PRIČE O PROKLETSTVU, a još manje u čaršijska naklapanja i tračeve. No u jedno je sasvim verovao – u reči svoje majke. Šta god bi Nada, pa makar i u šali, što se retko dešavalo, rekla, ubrzo bi se ispostavilo da je istina. Sve što bi naumila to je i ostvarivala, a njemu nikada nije bilo jasno na koji način i uz pomoć kakvih trikova.

Besno je izašao iz kuće, ali nije zalupio vrata, mada je imao želju da ih tresne da ispadnu iz štoka. Ali nije. Nada je rekla šta je imala, zapretila, a njene pretnje nisu bile tek puka priča.

Stopalima je ulubljavao tvrdo lice asfalta, bes u njemu je ključao, a jedini put koji je mogao da ga vodi ka otrežnjenju bio je ka njoj.

Uvukao je duboko dim cigarete, koja je gotovo potpuno izgorela, tako da mu je vrešina opekla usne. Neznatan bol koji nije ni registrovao.

„Razbaštiniću te! Ja sam ti majka i sve je moje! Podeliću Cigančičima, daću u humanitarne svrhe, al’ tebi neće

---

ostati ni cvonjka! Dosta si se ti igrao mojim strpljenjem! Dosta... Ženiš se i tačka!“, odzvanjalo mu je u ušima.

Stefan se nije plašio da će ostati bez novca, umeo je da ga zaradi, ali ostati bez statusa, krenuti od početka, graditi samostalno sve... Ne, to nije bila opcija koju je želeo da prihvati.

„Ženiću se kada i ako budem hteo“, mrmljao je sebi u bradu dok je lagano skretao ka poznatom nizu zgrada.

Trunka neba je klizila kroz drvored, a miris lavande i vanile se zavodljivo mešao s mirisima grada. Beograd je u ovoj ulici zaustavio vreme. U njenoj ulici.

„Otac kao i obično ne želi ništa da joj kaže. Nikada i nije mogao, uvek je bilo po njenom...“, vodio je i dalje svoj mali monolog dok je preskakao po dva stepenika jureći ka drugom spratu i broju 4, ka vratima od tamnog mahagonija.

„Ali ja sam njen sin! Njen jedini sin! Nema nikoga sem mene!“, gotovo je naglas izgovorio dok je kažiprstom pritiskao zvono.

Iako lud od besa, njegov um je registrovao gotovo nečujno šuštanje svile i miris citrusa s trункom vanile. Ona se kretala poput mačke po mekim persijskim tepisima dok je prilazila vratima.

U vremenu koje je zastalo, njihove šake su se našle na kvakama. Stefan, moćni muškarac u svetu gde je glavnu reč vodila njegova majka, ONA drugačija i svoja, bez gospodara i granica.

Bez škripe i šuma vrata su se otvorila. Energija besa se istrošila pred njenim očima boje ćilibara.

Crveni penjoar od najfinije svile otkrivao joj je vrh ramena, obli polumesec nežne kože koja kao da je pulsirala svetlošću. Teška i tamna kosa držala je u mekom zagrljaju

njeno skoro savršeno ovalno lice koje nije brojalo godine, kašmirsko, meko i puteno, s očima tigrice i bezobrazno punim usnama. Zoja. Ona. Njegova Zoja, a ipak tako svoja i jedinstvena.

Vrh njenog bosog stopala nežno se spusti na prag. Levom rukom, s koje je poput misli lagano skliznuo skerletni široki rukav otkrivajući njenu nežnu konstituciju i kožu od alabastera, krenula je ka njegovim grudima.

Mirisala je tako fino. Mirisala je na san, na noć i dan, na suze i smeh, na čašu punu starog viskija i tamu koju pogani momci nose u duši.

Mirisala je na čaršave pokidane od strasti, na mokru noć nakon letnjeg pljuska.

Njeni prsti i dlan se priljubiše na njegove grudi. Na mesto gde je srce pokušavalo da mu pobegne iz okova.

Ona ga je zaustavila, umirila i ugrijala svojim dodirom.

„Stefane...“, prošaputala je, a njemu se činilo da mu se njen glas poput eha odbija o zidove lobanje. Mozak je izbrisao sve misli ostavljajući prostor samo za njene reči.

„Znam... Stefane, šta se dešava... Zvala me je tvoja majka.“

Stegla je rukom njegovu košulju gužvajući je do kidanja.

„Dođi...“ Lagano ga je povukla poput lutke sa sobom u stan.

Nije se opirao. Postao je lakši od vazduha. Njegovo snažno telo je izgubilo konture i postalo tek komad pene koju je njena moć privlačila.

Vrata se zatvoriše za njima. Tek jedan gotovo nečujan klik. Bio je na dva-tri centimetra od nje. Osećao je njen dah na grudima. Miris njenog tela mu je raširio nozdrve.

Nesvesno, pogleda zaronjenog u njene jantarne oči, podigao je ruke ka njenim ramenima.

Strgao ogrtač sa nje. Kao teška i vrela krv, crvena svila se obmotala oko njenih bosih stopala.

Bila je naga. Ruke je opustila kraj tela ne skrećući pogled, tek blago otvorivši pune usne s kojih je skliznuo uzdah pun čežnje.

Grudi oble i čvrste, bradavice ukrućene od strasti koja je nadolazila, tamne i podatne, mamilе su ga da ih čvrsto usisa usnama.

Njeni bokovi, obli i bujni, lagano se priljubiše uz njegove.

Osećao je kako snažno pulsira u želji da što pre zaroni u njenu meku unutrašnjost.

Strgao je košulju sa sebe dok su šavovi pucali, a dugmad poput kamenčića padala po tepihu.

Rukama mu je dodirnula divno izvajan torzo, klizeći prstima niz liniju srca do njegovih prepona.

Ruke su joj već bile na njegovom kaišu oslobađajući ga stega. Pustila je da mu pantalone skliznu niz snažne mišićave noge.

Tišina u hodniku osvetljenom nekolikim lampama, koje su stidljivo bacale svetlost po zidovima, postala je gušća.

Obgrlio ju je rukama dok se spretno izvlačio iz ostataka odeće. Desnom rukom je obuhvati oko struka, dok je levu podvukao pod njenu grivu čudesno meke kose, zadržavši je u korenu vrata.

Lagano se spustio na kolena podvlačeći je pod sebe i spuštajući je na mekoću tepiha koji je izgledao poput živog mozaika pod njima.

Igra svetlosti na njihovim telima davala je utisak kao da im koža svetluca, isijava nekom čudnom energijom.

Pogledi im se nisu razdvajali.

Obavila ga je dugim, vitkim nogama oko struka, lagano podigavši savršenu zadnjicu ka njegovom naraslom penisu koji je pulsirao.

Otvorila mu se poput mekog cveta, spremna za njega.

Nadvio se nad njom, dok mu je telo bilo kao luk napet do pucanja. Prstima je zaronio u njenu unutrašnjost. Bila je vrela, vlažna... osetio je kako lagano podrhtava. Dugom rukom se oslanjao na pod, dok je Zoja svoje držala na njegovim ramenima, polako u njih zarivajući savršeno manikirane nokte na dugim prstima.

Lagano, tek da bol zagolica njegov uzavreli um.

Sladak miris poput najfinijeg deserta od čokolade i vanile golicao mu je nozdrve.

Lagano je izvukao prste iz nje dok joj je sa usana dopiralo tiho ječanje od zadovoljstva.

Stavio je prste u usta želeći da oseti njen ukus, njeno biće.

Mozak mu je eksplodirao u bojama, želeo ju je toliko da nije postojala nijedna druga misao u njegovoj glavi.

Zoja ga snažno privuče sebi, odigavši karlicu ka njegovom penisu. Skliznuo je u njenu mekoću koja ga je zgrabila svom snagom. Nisu skidali pogled jedno s drugoga dok im je dah postajao vreliji i ubrzaniji.

Želeo je da prodre u nju što dublje, a ona se bestidno i strastveno nabadala na njegov ud.

Njene bradavice su ga žarile po prsima, dok mu je obavijala ruke oko vrata zaranjajući prste u kosu na potiljku. Lica su im bila toliko blizu da su dahom palili kožu jedno drugome.

Želeo je da joj grize pune, meke usne. Želeo je da joj zaroni jezik duboko u usta i oseti njen.

Vrhom vrelog jezika Zoja ga je dodirnula po očnoj jabučici. Zatreperio je. Nije želeo da vrhunac dođe tako brzo.

Ne ispuštajući je i ne izlazeći iz nje, ne odmičući njeno telo od svog, lagano se uspravio i seo prekrštajući noge.

Povukao ju je za bokove da prodre dublje u njenu unutrašnjost, koja je sve jače pulsirala.

Isprepletanih nogu i čvrsto priljubljena uz njega, Zoja ga je osećala svakim delićem tela koje je lagano podrhtavalo od nadolazećeg vrhunca.

Osećala je kako neće uspevati da još dugo odloži prasak zadovoljstva koji je počeo da joj se širi iz karlice, dok joj se podatna unutrašnjost sve snažnije grčila oko njega.

Bio je tačno toliki da je ispuni do kraja, a da ne oseća bol. Stvoren za nju.

Lagano je zanjihala kukovima napred-nazad, tek toliko da isklizne iz nje na tren, brzo se nabijajući na njega svom snagom.

Čvrsto ju je dograbio šakama za čvrstu zadnjicu, privukavši je svom silinom. Zamirisala je krv.

Znao je da više ne može da izdrži.

Njene oči postajale su sve veće dok je glavu divlje zabacivala napred-nazad, bičujući ga mokrim pramenovima divlje kose.

Držao ju je čvrsto i snažno ulazio, izlazio i ulazio u nju.

Bila je stvorena za njega, za njegovu muškost koja ju je ispunjavala potpuno i savršeno. Do kraja.

Naglo je ustao i prislonio je uza zid. I dalje ga je čvrsto stezala nogama dok je bio duboko u njoj.

Držao ju je čvrsto za zadnjicu i svom silinom uronio u nju. Osetio je kako ga steže čitavom dužinom.

Zoja je osetila da više ne može da izdrži.

Stefan je treperio, čitavo telo mu je vibriralo.

Zagrizao joj je donju usnu gotovo do krvi. Tiho je kriknula i pustila njegov jezik duboko u svoja usta.

Ljubili su se požudno, kao da im je poslednji put, ne pomerajući se.

Osećala je čvrstinu zida na svojim leđima dok je postajala deo Stefana.

On je želeo da njeno telo stopi sa svojim. Mokri. Vreli. Gladni jedno drugoga.

Orgazam je stizao u talasima kao cunami. Nezaustavljivo. Rušio je sve pred sobom.

Eksplodirao je u njoj u vrhuncu zadovoljstva koje nijedna skala nije mogla da izmeri. U glavi mu je sevnula misao da bez nje nikada neće umeti da postoji.

Zoja je po ko zna koji put doživela „malu smrt“, kako je zvala svaki orgazam sa njim.

Svest joj je plutala van vremena i prostora dok je iz grla ispuštala krike zadovoljstva. Osećala ga je duboko u sebi, osećala kako je ispunjava svojim semenom. Vrelim, živim. To joj je trebalo.

Bio je njen u potpunosti. Sve njegovo bilo je njeno. Svaki atom njegovog tela, svaka misao njegovog uma bila je njena.

Bila je vladarka i to je vrlo dobro znala.

Vreme je stalo.

Stefan je iz grla ispustio muklo režanje zabadajući glavu u meki pregib između njenog vrata i ramena.

Pokošeni sladostrašću snažnog orgazma, oboje skliznuše na pod.

Vreli i mokri i dalje spojeni.

„Volim te“, promrmljao je u kosu kraj njenog uva.
„Volim te, Zoja...“

Zoja je čvrsto zatvorila oči. Te reči je možda nekada i želela da čuje, ali ne sada, ne s njim, ne u ovom vremenu i prostoru... Te reči nisu bile ono što joj je trebalo.

Lagano ga odgurnu i prevrnu se na stranu. Hitro se uspravivši, pokupi ostatke strasti svog crvenog penjoara čija se skerletna boja činila nakon svega nekako izbledela.

Putena, zgodna, čvrsta i svoja, pogleda ka njemu.

Još uvek je nag, poput nekog grčkog boga, ležao na tepihu. Bio je toliko lep. Znala je da voli svaki deo tog savršenstva, njegov miris, ukus, njegovu divlju strast. Ali nije želela da je on voli. Tu vrstu ljubavi koju je on tražio ona nije poznavala. Nije je imala u svom umu nigde zabeleženu.

Voleti za nju je značilo davanje. Ona se nikada nije davala, samo je stvarala privid predaje uzimajući ono što želi.

Stefan je pogleda i spazi promenu u njenim očima. Znao je da je prešao granicu.

„Izvini. Bilo je jače od mene, ali ti znaš da to nije laž. Zaista te...“

Prekinula ga je dodirnuvši mu prstima usne.

„Ćuti“, bilo je sve što je izgovorila.

Lagano, na vrhovima prstiju se okrenula i pošla ka dnevnom boravku. Hitra poput devojičice, pravih leđa, zanosne figure bez grama viška, čvrste zategnute kože, bujne kose... Lepa toliko da ga je bolelo dok je gledao, Zoja je s čudesnom lakoćom nosila svojih pedeset šest godina prkoseći vremenu, univerzumu, životu.

Jedna suza, malena poput oštrog kristala, zastala mu je u uglu oka. Uzdahnuo je duboko. Znao je da je voli do

ludila, svim svojim bićem, i znao je da će ostati bez nje ako je bude voleo.

Nije znao kako da tu ludačku strast koju je osećao ukroti i veže, jer život je imao smisao samo dok je ona postojala u njemu.

„Dolaziš li?“, pozvala ga je. Već se osećao miris tople krem kafe iz pravca dnevne sobe.

Ustao je ispravivši ramena, moćan u svojoj nagosti, visok, zgodan do ludila, a ipak tako slab pred ovom ženom.

Krenuo je ka njoj, poslušno, nemo, misli su mu kidale srce i dušu. Znao je da je zarobljen u njenom kavezu bez izlaza, ali nije želeo da bude pušten iz njega.

Bio je u potpunosti njen i znao da ona nikada neće biti samo njegova.

NA DRUGOM KRAJU GRADA SVETLO NOĆNE LAMPE U POLUMRAKU obasjavalo je lepo lice devojke koja je držala svoju omiljenu knjigu nežnošću kojom se drži bebino stopalo...

„Hej, Lana, gde su matorci? Već sam pomislila da nikog nema u kući, zamalo da odem. A i ti ćeš oslepeti pored te lampe, non-stop čitaš te ruske klasike kao da je to nešto... Eto i ja sam se dohvatila *Ane Karenjine* i jebeš mi sve ako nisam htela da flipnem posle nekoliko strana. Te onaj prevario onu a nakarikao joj neku dečurliju, te Ana dolazi da ih miri, ali i ona mučena nesrećna sa svojim mužem pa se zatreska u onog grofa jebivetra... kako se ono beše zove... ne znam, i onda sve ode u tri lepe majčine, nemam pojma šta je tu značajno, a da je klasika to jeste. Muškarci uvek varaju majku li im jebem da im majku jebem.“

„Nemoj, Liksi, tako, pa samo da se malo udubiš i da se poistovetiš sa tim divnim junakinjama, uživala bi u čitanju, veruj mi. Nema boljeg prijatelja od knjige. Bar je kod mene tako.“

„E vidi, danas ujedam. Znaš li kakav pakao od dana sam imala? Odem kod one ludaje što je otvorila novi salon kod nas u Belvilu i lepo kažem da mi ofarba kosu i da mi onda napravi frizuru kao što ima Dženifer Lopez. Pa je l' ti vidiš ovu šišmiš boju? Ništa nije ubola! Ni boju ni frizuru, ama baš ništa! Jaooooj kud i odoh kod nje, budala. A kao da mi to nije bilo dosta, prišla mi ona njena šutnuta manikirka da mi kao uradi najnoviji trend za nokte, zelene zmajeve na ljubičastoj podlozi. I ja se oduševim i pristanem, to mi je baš onako delovalo premoćno i fensi. I?! Pogledaj, pa molim te pogledaj, ovo više liči na leteće sekire nego na zmajeve, kobiletina jedna glupa, sve mi je živce iskidala i dokusurila me. Još kad sam srela onu silikonsku golmanku koja samo još mozak nije operisala i najveća je kurvetina, a svima drži časove morala, e kad je ona počela da mi hvali outfit, pa ne... ne... ti ne razumeš, meni danas ne bi pomogle ni tri table ksanaksa, a i nemam ga više... Je l' me slušaš uopšte, majke ti?“

„Naravno da te slušam, Lidija, nego ne mogu da pohvatam odmah te sekire i leteće zmajeve, ko je kome šta rekao i ostalo... Gde su ti deca?“

„Kod dadilja, gde bi bila? Pa i njima još da pirim u dupe, e pa mislim stvarno ne da neću, nego ne mogu. Šta sam ja? Kućnjak, sobarica i majka ili persona koja ovaj... rekla si da moram da razvijam personaliti. I da, da nađem svoj identitet. I da se duhovno uzdižem.“

„Tačno, Liksi, ali ne tražiš to valjda u salonu lepote. Mislim da ćemo ti i ja morati ponovo da popričamo, eto možemo i sutra ako nemaš puno obaveza, pametnije je jutro od večeri.“

„Ma lako je tebi, nisu tebe iznervirale kokoške iz salona nego mene, a ove žene... žene drugih fudbalera, pa to sve bre mrtvo ljubomorno na Aleksin transfer, plaćene ubice bi poslale na mene, samo da me nema. I da mi Sveta nije tata.

Jao, a slušaj ovaj hit. Ona jedna što je kao velika zvezda, sada je baš u žiži i svi je traže, kada je kupovala vilu na Dedinju ugradila se i klepila za lovnu vlastitog muža. Lepo se dogovorila sa ovom drugom fudbalerkom što je kuću prodavala da ga zavale za pola milke evra i da to podele. E vidiš, to su nove heroine a ne tvoje Karenjine.

Aaaaaaaaaaaaa! Sad se setih, al' nemoj da me drukneš ni pod razno, Sveta i Vera su otišli kod tvog budućeg muža. Kod njegovih na večeru. Jao, draga, ti kad mi se udaš moraće i mene da primi taj tvoj muž jer sam tek počela da radim na sebi, a i kome ću da se žalim i kukam kad mi ti odeš odavde?! Vera je dobra, ali me uopšte ne razume. Misli ako imam para da imam sve.

E, al' ruku na srce, odličan je frajer taj Stefan što ga je pikirala za tebe, punišići su samo takvi...

Što si složila sada facu kô da snimaš reklamu za sirće, ne kapiram?“

„Lidija, čula sam da mama nešto priča, ali je nisam slušala. Ja se udavati neću. Pogotovo ne kao u srednjem veku. Šta je tebi? Pa ko se danas udaje tako? Nikada se nismo ni videli ni sreli. Ako je normalan, ni on dečko nije lud da tako nešto pomisli, a kamoli na to da pristane. Sigurno ima i devojkju. Shvatila sam samo da je arhitekta u očevoj firmi.“

„Ma Lana, ja ti kažem kao starija sestra da ti pojma nemaš o životu. Lepa si, pametna, mlada, obrazovana, pa

je l' da ostaneš babadevojka, usedelica, ludačo jedna. To 'oćeš?! Ne dopada ti se ideja da se udruže dve imperije i da svima jebemo kevu... Ej, oni su nam idealni. Nama je lova na izdisaju, a status nam je Sveta odavno kompromitovao. A oni imaju i lovnu i status.

Ajde pomeri se i daj laptop da nađemo Stefana na *Guglu*. Da vidiš kakav je... Vidi, jebote! Liči mi na Endija Garsiju iz najboljih dana. Kreće se među glavnim facama u gradu i jedini je naslednik, svega. Sutra ću da odem da se ovima iz salona najebem milosne majke za zmajeve, a nešto se mislim da prespavam ovde pa da ti i ja sad cepnemo po jedan hladan proseko. Ma ajde, šta me tako gledaš, ništa ti neće biti od jedne čaše. A i počni na vreme da vežbaš... ne misliš valjda uz ovakvog dasu da piješ gusti sok od kajsije. Ma kucaj već jednom.

Sve ću ja tebe da naučim. Iskreno, nisam se ni ja loše udala, ali nije ovaj moj galantan koliko bi mogao da bude. Sve bi dao na kuću, jahtu, splav, gliser, nameštaj i decu, a na mene koja sam ga stvorila, e to mu je žao i teško. Ima bou u nogavici, kunem ti se, a i rezervno zmijče u džepu. A kao da ja nešto pa mnogo tražim, bar birkinu godišnje i poneku dizajniranu krpicu. Isti džip imam već tri godine. Nego, da ja nisam oštra sa njim, bukvalno bih se oblačila u *Zari*, a i deca kô siročići, jela bi u *Meku* i vozila se u golfu.

Pa ja sam kao devojka kod Svete i Vere živela na visokoj nozi i sada da me jedan osrednji fučoš unižava. E neće vala!“

„Liksi, nisam te nikad pitala, a što si se ti udala baš za njega? Mislim, šta je bilo presudno?!“

„Ma ne znam ni sama. Svako vreme ima svoje junake. Pre deset godina su to bili fudbaleri. Teška sam ti ja, znaš i sama. I računala sam da ćemo se slabo i viđati, jer je stalno u poslu. Treninzi, tekme, karantin, a kad je slobodan zimovanja, letovanja... Održava mi neki standard. Lagodan je život i deci i meni. Nije bio loš ni u krevetu, mada to nije presudno, za toliko svaka žena može da se snađe.“

„Kako misliš snađe?“

„Lepo, Penelope su izumrle, draga moja. Nego nisi mi ti za te teme trenutno. A! Evo ga, e-vo-ga! Dobar, šta dobar, odličan. Vidi ti taj osmeh, pa ove oči duboke, crne, oči srne, a šake... e slušaj Liksi da ti kaže, ovaj je savršen ljubavnik, ali savršen.“

Šta si bre pocrvenela, pa ja još i biram reči kad s tobom pričam. Nego 'vataj ti ovaj voz, uskači što pre, direkt u spavaća kola, dok još ima mesta.

Ispij to, Lana, i sutra te ja vodim na sređivanje!“

„Ništa od toga, Liki, mogu samo malo da posvetlim kosu i da malo skratim krajeve. Nemoj da se ljutiš, ali je meni odvratna ta sadašnja moda. Svi su ružni, naduvani, kao klonirani. Liče na punjene babure i na iguane. Sasvim mi je dobro u mojoj koži i ne bih ja ništa menjala. I ti si bila lepša ranije, ako mene pitaš.“

„Baš me nerviraš, Lana. Kako lepša?! Nemam snage da se raspravljam s tobom noćas, a ti razmisli da li ćeš se sviđeti ovakvom baji u tvojim Sara Kej haljinicama do poda, sa tim staklenim i drvenim đinđuvama, sa sve organskom hranom i parolom 'samo prirodno'. Ajde gasi to svetlo pa da spavamo, oboleće ti mozak od tolikog čitanja.“

„AAAAA, NEMA NIŠTA OD SPAVANJA, STIGLI SU VERA I Sveta, jedva čekam sve da čujem. Ajde ustaj, pali svetla!“

„Pa je l' si malopre rekla da ugasiš? Hajde molim te da se umirimo i da se pravimo da spavamo. Kasno je.“

„Rekla pa porekla! Ustaj, mala, ovde se radi o tvojoj udaji, o tvojoj budućnosti, a ti bi da se pravimo da spavamo. Naspavaćemo se kad umremo.“

Kevoooooo! Budne smo i čekamo da nam sve ispričaš.

Jao, ćale, što si se skockao. Pa *Armanijeve* nevera cvike... vidi se na kilometar, a dobar ti i taj *Diorov* sovaž. Bravo, Sveto. Vera, i tebi je ta tamnojubičasta baš legla, divna je haljina. I još lepši bolero, baš si otmena. Oboje ste u fulu. I, kako je bilo na večeri?“

„Dušo, ja sam oduševljena, al' šta vredi kad Lana neće ni da ustane. Niti šta pita, niti progovara. Ne zanimamo je ni mi ni momak. Nije htela da mi pomogne ni da se sredim. Ma kao da ne postojim. Jadna sam ja majka. Vidi šta sam sve spremna za nju da uradim.“